

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 19/06-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., spol. s r. o. v konkurze, P., zastúpenej advokátom JUDr. V. F., P., voči uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 130/05-50 z 29. apríla 2005, ktorým bola odmietnutá ako oneskorene podaná sťažnosť spoločnosti R., spol. s r. o. v konkurze, zo 6. apríla 2005 doplnená 27. apríla 2005, ktorou namietala porušenie jej bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 K 56/02-45 zo 4. marca 2003 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 127/03 zo 17. júla 2003 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R., spol. s r. o. v konkurze, **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2005 doručená sťažnosť spoločnosti R., spol. s r. o. v konkurze, P. (ďalej len „sťažovateľka“),

zastúpenej advokátom JUDr. V. F., P., voči uzneseniu ústavného súdu č. k. III. ÚS 130/05-50 z 29. apríla 2005, ktorým bola odmietnutá ako oneskorene podaná sťažnosť sťažovateľky zo 6. apríla 2005 doplnená 27. apríla 2005, ktorou namietala porušenie jej bližšie neoznačených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 K 56/02-45 zo 4. marca 2003 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 127/03 zo 17. júla 2003 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004.

Sťažovateľka v sťažnosti konkrétne namieta, že 23. mája 2005 jej bolo doručené uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 130/05-50 z 29. apríla 2005, ktorým ústavný súd po predbežnom prerokovaní jej prvotnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 562/2005 túto ako oneskorene podanú odmietol.

Podľa tvrdenia sťažovateľky ustanoveniu § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) bolo z jej strany v plnom rozsahu vyhovené. Sťažovateľka argumentovala tým, že 21. marca 2005 jej bola doručená kópia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 283/04 z 29. novembra 2004, ktorého následkom bolo podanie prvotnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 6. apríla 2005.

V tejto súvislosti sťažovateľka dáva do pozornosti ústavnému súdu obsah tohto uznesenia, ktorým najvyšší súd ako odvolací súd vo veci konkurzu na majetok úpadcu O., a. s. v konkurze, potvrdil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51-24 K 42/00-96 z 11. októbra 2004, ktorým tento súd nepripustil zmenu konkurzného veriteľa S., a. s., B. (ako postupcu) na nového konkurzného veriteľa V. (ako postupníka).

Sťažovateľka poukazuje na obdobnosť tejto veci s jej vecou, pretože v rámci postúpenia 13-miliardového balíka pohľadávok S., a. s., na spoločnosť V. na základe notárskej zápisnice zo 17. augusta 2001 č. N 659/01, NZ 626/01 a zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001 bola zahrnutá aj pohľadávka voči sťažovateľke.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľka pokladá predmetnú notársku zápisnicu a zmluvu o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001 za neplatnú a z tohto svojho záveru vyvodzuje ďalšie svoje tvrdenie, že spoločnosť V. nikdy nenadobudla pohľadávky od S., a. s., a nemohla sa stať veriteľom okrem iných ani voči sťažovateľke.

V konečnom dôsledku podľa tvrdenia sťažovateľky spoločnosť V. nemohla podať ani návrh na vyhlásenie konkurzu na jej majetok a súdy nesmeli pripustiť pokračovanie konkurzného konania, ak nechceli porušiť a porušovať základné práva a slobody, ako aj zákony Slovenskej republiky, a tým vytvárať pole pôsobnosti pre nekalú činnosť v podnikaní, stratu dôvery občanov v zákonnosť súdov a vo vymožitelnosť práva.

Podľa sťažovateľky krajský súd a aj najvyšší súd v jej konkurznej veci neakceptovali im známe a väčšinou v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov neopraviteľné skutočnosti a neoprávnené a nespravodlivé konkurzné konanie voči sťažovateľke vedené pod sp. zn. 5 K 56/02 nezrušili, a tak nezabránili porušovaniu základných práv a slobôd, ako aj zákonov Slovenskej republiky.

Sťažovateľka uvádza, že v snahe zabrániť nezákonne začatému konkurznému konaniu na jej majetok vyčerpala všetky opravné prostriedky vrátane podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Lehotu na podanie ústavnej sťažnosti pokladá za dodržanú, pretože ide o porušenie základných práv a slobôd, ktoré následne v doplnení svojej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 18. júla 2005 preukazovala aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 190/05 z 28. júna 2005 v konkurznej veci sťažovateľky ako úpadcu, ktorým tento súd zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 5 K 56/02-453 z 22. apríla 2005 o zániku funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. D. H. a ustanovení do funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. S. G.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosť zo 6. apríla 2005 pre porušenie základných práv a slobôd a pre porušenie zákonov Slovenskej republiky krajským súdom ako súdom prvého stupňa a najvyšším súdom ako odvolacím a dovolacím súdom

- I.
 - a) prijal na ďalšie konanie,
 - b) zrušil v celom rozsahu uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 130/05-50 z 29. apríla 2005 vo výroku, ktorým rozhodol, že „sťažnosť R., spol. s r.o. v konkurze, odmieta ako oneskorene podanú“;
- II. vyslovil nálež, že:
 - 1) Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Nikoho nemožno poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať – podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy;
 - 2) Nesprávnym pokračovaním konkurzného konania u sťažovateľky boli porušené a sú naďalej porušované základné práva a slobody zaručené na území Slovenskej republiky:
 - a) právo na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy,
 - b) právo vlastníť a používať svoj majetok a právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy,
 - c) právo na slobodnú voľbu povolania a na prípravu naň, ako aj právo podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy,
 - d) právo na ochranu zdravia – bez znevýhodňovania obyvateľov spádovej oblasti určenej sťažovateľke – podľa čl. 40 a čl. 12 ods. 2 ústavy;
- III.
 - a) zrušil v celom rozsahu uznesenie krajského súdu č. k. 5 K 56/02-45 zo 4. marca 2003 o vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľky ako dlžníka,
 - b) zrušil v celom rozsahu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 127/03 zo 17. júla 2003, ktorým bolo potvrdené uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 K 56/02,
 - c) zrušil v celom rozsahu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 127/03,

d) zrušil v celom rozsahu notársku zápisnicu zo 17. augusta 2001 č. N 659/01, NZ 626/01 a zmluvu o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001 medzi spoločnosťou S., a. s., B. a spoločnosťou V., Cyprus;

IV. rozhodol o dočasnom odložení vykonateľnosti speňažovania podstaty spoločnosti sťažovateľky do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Vzhľadom na túto ústavnú normu zákon vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona

o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Návrh nie je prípustný ani v prípade, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu [§ 24 ods. 1 písm. c) citovaného zákona].

Ústavný súd zo spisu sp. zn. III. ÚS 130/05 zistil, že o sťažnosti sťažovateľky v tej istej veci ústavný súd už rozhodol tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu oneskoreného podania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd túto sťažnosť sťažovateľky odmieta pre jej neprípustnosť, pretože nedostatok podmienky konania nie je možné v tomto konaní odstrániť.

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorené podanie je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda rovnaké právoplatné rozhodnutie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný. Lehotu dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti, t. j. v danej veci od konečného právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 4/2004 z 29. septembra 2004, právoplatný 23. novembra 2004), ktorú pre podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ustanovuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nemožno odpustiť ani predĺžiť.

V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval, že „Oneskorené podanie sťažnosti je neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“ (IV. ÚS 36/03).

Z dôvodov, že sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo potrebné túto ako neprípustnú odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 zákona o ústavnom súde.

Navyše, k sťažovateľkiným tvrdeniam (uvádzaným v novej sťažnosti a doloženým príslušnými uzneseniami najvyššieho súdu) o nerešpektovaní už existujúcich rozhodnutí, právnych názorov najvyššieho súdu krajským súdom, ktorý doteraz podľa nej vedie voči nej nezákonné a nespravodlivé konkurzné konanie, ako aj príslušnými senátmi odvolacieho a dovolacieho najvyššieho súdu ústavný súd uvádza (na základe zistení z obsahu sťažnosti sťažovateľky, ako aj z pripojených písomností), že sťažovateľka v snahe spochybnit' aktívnu legitimáciu konkurzného veriteľa V. argumentuje rozhodnutiami najvyššieho súdu v konaniach, v ktorých nevystupuje ako účastník, a ktoré každé rozhodnutie vychádza zo špecifických okolností daného prípadu (napr. uznesením sp. zn. 6 Obo 190/05 najvyšší súd rozhodoval o odvolaní správcu konkurznej podstaty, kde účastníkom je samotný správca konkurznej podstaty, v uznesení sp. zn. 2 Obo 283/04 najvyšší súd rozhodoval vo veci zmeny účastníka konania v rámci konkurzného konania na majetok iného úpadcu ako sťažovateľa).

Sťažovateľka opomínajúc túto skutočnosť a zovšeobecňujúc konkrétne právne závery v jednotlivých právnych prípadoch v priložených a v novej sťažnosti rozvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu poukazuje na porušenie práv iných subjektov a na obdobnosť s porušením jej označených základných práv.

Ústavný súd k tomu poznamenáva, že sťažovateľka môže uplatňovať na ústavnom súde len vyslovenie porušenia svojich práv.

Pri svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd už vyslovil, že „Ak sa niekto domáha svojou sťažnosťou vyslovenia porušenia svojich základných práv prostredníctvom, resp. z dôvodu porušenia základných práv iného, takáto sťažnosť nespĺňa požiadavky predpísaných náležitostí sťažnosti ani opodstatnenosti sťažnosti, ani podania sťažnosti oprávnenou osobou“ (II. ÚS 191/04).

Okrem toho, podľa názoru ústavného súdu, aj napriek konečnému právoplatnému potvrdeniu vyhlásenia konkurzu na majetok sťažovateľky, v rámci povinnosti krajského

súdu skúmať podmienky pre ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty do funkcie a rozhodnúť o tejto veci (najvyšší súd v uznesení sp. zn 6 Obo 190/05 z 28. júna 2005 k tomu prvostupňový súd náležite usmernil), sa bude musieť tento súd procesne vysporiadať s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky na spoločnosť V., následkami popretia tejto pohľadávky pôvodnou správkyňou konkurznej podstaty a ďalšími súvisiacimi náležitosťami, či už pri prieskumnom pojednávaní alebo následnej schôdzi konkurzných veriteľov vrátane priznania hlasovacieho práva. Riešenie týchto právnych otázok, ktoré sa dotýkajú aj samotnej sťažovateľky ako úpadcu (jej majetku), všeobecným súdom však súvisí s nedostatkom subsidiárnej právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2006